

Een veld van goud

TEKST: SASKIA BULTMAN-BEELE BEELD: PHOTOSHOP-AI

'Heb je je vader al eens bedankt?'

Het is 27 maart 2021 en ik zit midden in het tweede jaar van de driejarige.

Tijdens het opleidingsblok met de titel

Delf mijn gezicht op schrijven we

allemaal een gedicht met de titel *Jij*.

Hij werkt met ons allemaal. Een voor een krijgen we een plek om onze plek te vinden. Tijd en ruimte om ons gedicht voor te lezen. En daarmee tevoorschijn te komen met ons verhaal. Ik wacht en kijk liever nog even de kat uit de boom. Eerst maar eens zien wat voor vlees ik in de kuip heb. Ondertussen verwonder ik me erover hoe hij telkens de vinger op de zere plek legt. Het lijkt wel alsof hij tussen de regels door luistert en vervolgens exact dat teruggeeft wat er nodig is. Ik ben diep onder de indruk van zijn werkwijze.

In de pauze tref ik hem bij het koffiezetapparaat. Ik vraag hem raketings naar de afslag die hij heeft genomen. Hoe is hij als voormalig gymleraar zo goed geworden in werken met de verschijnselen, met dat wat zich aandient? Terwijl ik hem deze vraag stel, vergelijk ik hem met mijn vader die ook een afslag heeft genomen, een andere. Die van gymleraar naar advocaat. Ik volgde hem na in zijn laatste beroep. Tot ik, vlak nadat ik moeder word, mijn toga aan de wilgen hang en ook een andere afslag neem. Ik zie niet hoe ik de binnenwereld van mijn moederschap kan combineren met een buitenwereld waarin ik conflicten van anderen in goede banen moet leiden. De wetten van thuis bieden houvast. Ik besluit, net als mijn moeder, drie dagen per week te gaan werken in een duobaan als coach en leidinggevende van rechtenstudenten. Tot ik word geconfronteerd met het grootste conflict dat ik nooit voor mogelijk had gehouden. Een conflict om leven of dood. Mijn eigen dochter dreigt tussen mijn vingers door te glijpen.

'Heb je je vader al eens bedankt?'

Waarvoor? Ik kijk hem verward aan. Dit antwoord had ik niet verwacht. Wat ik dan nog niet weet, is dat de nacht nog over mijn verkapte aanklacht heen moet. Zijn wedervraag reist vanaf dat moment onbewust met me mee.

'Je moet de tocht wel maken...'. Mijn gedachten dwalen af naar de verhalende stem van trainer Joke Goudswaard. Tussen overleven, dóórleven en doorlèven ben ik dichterbij dan ooit. De ketting met Kanjerkrallen (www.kanjerketting.nl) van mijn oudste dochter is een stille getuige van alle behandelingen die ze jaren geleden heeft afgerond. En nu is het klaar!

Ineens is daar het telefoontje. 'Ik heb verdrietig nieuws, Wibe is overleden.' Ik schrik. Het voelt zo groot. Ik weet me er echt even geen raad mee. Met de muziek als bron en een kaarsje bij de hand kom ik bij mijn tranen. De muziek waar mijn vader zo van houdt, brengt me bij mijn dankbaarheid. Sting. *Fields of gold*. Als door een wesp gestoken, landt de vraag van Wibe in mijn lijf. Het gemiste als inspiratie. In de beweging ben ik bewogen.

Het kaartje dat ik aan het einde van *Delf mijn gezicht op* mee naar huis neem, haal ik uit mijn notitieboek. 'Ik ben Bijdehand'. Ze waren er volop deze zomer. Gewoon in onze achtertuin. Zoveel bijen! Een veld van goud. Zien is geloven. Het is doorgegeven. 🐝

